

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

TRETJI ODDELEK

SKLEP

Pritožba št. 46884/22
Kristjan SUŠINSKI
proti Sloveniji

Evropsko sodišče za človekove pravice (tretji oddelek) je 13. novembra 2025 kot odbor v sestavi:

Lətif Hüseyinov, *predsednik*,
Canòlic Mingorance Cairat,
Vasilka Sancin, *sodnici*,

in Olga Chernishova, *namestnica sodnega tajnika oddelka*,
ob upoštevanju:

pritožbe (št. 46884/22) proti Republiki Sloveniji, ki jo je na podlagi 34. člena Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (v nadaljnjem besedilu: konvencija) pri Sodišču 30. septembra 2022 vložil slovenski državljan g. Kristjan Sušinski (v nadaljnjem besedilu: pritožnik), rojen leta 1971, stanujoč v Portorožu in ki ga je zastopala Odvetniška družba Čeferin in partnerji, o. p., d. o. o., iz Grosuplja;
po razpravi sklenilo:

PREDMET ZADEVE

1. Pritožba se nanaša na kazenski postopek, v katerem je bil pritožnik skupaj z N. S. in g. Igorjem Bavčarjem obsojen zaradi pranja denarja po tretjem odstavku 252. člena Kazenskega zakonika (za nadaljnje dejanske okoliščine glej *Bavčar proti Sloveniji*, št. 17053/20, §§ 8–61, 7. september 2023).

2. Na obravnavi 16. aprila 2013 je predsednica senata v kazenskem postopku proti pritožniku omejila odvetnika pritožnika v zvezi z vprašanjem, zastavljenim priči, in navedla, da lahko vloži pravno sredstvo zoper sodbo prvostopenjskega sodišča.

3. V sodbi z dne 5. septembra 2016 je Okrožno sodišče v Ljubljani spoznalo pritožnika za krivega in mu izreklo kazen treh let zapor. Med drugim je ugotovilo, da je deloval z direktnim naklepom, da bi prikril

nezakoniti izvor denarja na svojem bančnem računu. Menilo je tudi, da je deloval z eventualnim naklepom, ko je nadalje razpolagal z denarjem, saj se je zavedal, da bo tako še bolj prikriil njegov izvor.

4. Dne 27. septembra 2016, medtem ko je bila pritožba, ki jo je pritožnik vložil zoper prvostopenjsko sodbo, v postopku pred Višjim sodiščem v Ljubljani, je takratni minister za pravosodje G. K. dal televizijski intervju glede na ozadje domnevno problematičnih zdravniških mnenj in sistema, ki je omogočal odlog izvršitve zaporne kazni. Intervju je imel naslov »Gospod G. K.: Če bo primer *Bavčar* zastaral, bo moralo veliko ljudi odgovarjati [za to]« in je vseboval ustrezne odlomke (prevod):

»Novinar: ... Če si vpliven in imaš denar, si lahko kupiš zdravniško mnenje, da ne bi šel v zapor. Ko se primer približuje zastaranju, veselo igraš košarko. ...

[Minister], na politični ravni ste politično odgovorni, da zagotovite delovanje sodstva [in] da ne pride do takšnih anomalij. Toda danes se mi zdi, da je to posmeh tako tožilcem kot policistom in nenazadnje tudi sodnikom, ki so sprejeli [odločitev o] obsodbi v tej zadevi, da g. *Bavčar* očitno, potem ko se je pretvarjal, da je bolan (morda me bo za to besedo tožil), zdaj igra košarko. Ali je to upravičeno? ...

Minister: To, kar pa se zdaj dogaja, je absolutno klofuta vtisu slovenske pravne države. ... Kar [je] pozabljeno, je, da je bila sodba zoper gospoda *Bavčarja* izdana v času, ko smo spremenili zakon, [in] bi po [tem zakonu] moral iti na prestajanje kazni in se prestajanju kazni ne bi mogel več izogniti zaradi tako imenovanih »zdravstvenih razlogov«, ki so lahko bili upravičeni ali ne (nisem zdravnik), [toda sodbo] je vrhovno sodišče razveljavilo in danes je svoboden človek.

...

Novinar: Da ne bo pomote, nihče od nas, nihče od nas tukaj, ne apelira tukaj, da mora sodišče obsoditi g. *Bavčarja*. Gre za to, da imajo vsi ljudje enaka orodja v rokah. In zdaj vas bom vprašal tole ...: zadeva lahko zastara, saj sodnik sodbo piše že tri tedne, čeprav je bilo sojenje na prvi stopnji nedvomno hitro. Ali menite, da obstajajo zadostni razlogi za tako dolgotrajno pisanje sodbe? Ker kot veste, če bo zadeva zastarala, boste vi in vaš predsednik [predsednik vlade] [utrpe] vse politične posledice. ...

Minister: Vedno je tako. Na ministrstvo za pravosodje, čeprav ima izjemno malo vzvodov za pritiske na tožilstvo ali sodstvo, se na koncu vedno zvali krivda. Vendar bi rad nekaj povedal. Pri pisanju, predvidevam, zelo kompleksne sodbe v treh tednih ne bi rad kazal s prstom na sodnika. Če pa v tem primeru, v primeru *Bavčar* – pa ne zato, ker je *Bavčar*, ampak zato, ker gre za eno od pomembnih tranzicijskih zgodb v zgodovini Republike Slovenije.

Novinar: Na podlagi katere se ocenjujeta verodostojnost pravosodja in zaupanje v pravno državo.

Minister: [To] tudi. In na podlagi številnih drugih primerov in nekaterih, ki bi jih bilo treba upoštevati, pa se jih ne ... Če ta zadeva zastara, naj tukaj povem: V vaši oddaji sem se večkrat zavezal in upam, da sem to tudi izpolnil. Tukaj bom storil vse, kar je mogoče, da bodo glave letele. Kot ste rekli, in oba sva odvetnika, ... [tega ne bom storil] zato, ker bi moral biti nekdo obsojen ali oproščen ..., ampak zato, ker je zastaranje katere koli sodne zadeve, in teh imamo preveč [zastaranih zadev], najslabši možni rezultat. Verjamem, da se to ne bo zgodilo, če pa se bo ... Mislim, da bo moralo veliko ljudi odgovarjati [za to], in jaz bom prvi, ki bom zahteval odgovore. ...«

Za dodatne podrobnosti o upoštevnem ozadju zadeve glej *Bavčar* (navedeno zgoraj, §§ 8–61, in zlasti §§ 26–30).

5. Pritožnik je vložil pritožbo in zahtevo za varstvo zakonitosti, v katerih je trdil, da sodbe nižjih sodišč niso bile zadostno obrazložene in da v njih ni bila pravilno uporabljena domača zakonodaja. Poleg tega je trdil, da je bila na podlagi izjave predsednice senata (glej 2. odstavek zgoraj) in poznejšega izreka kazni kršena njegova pravica do nepristranskega sodišča.

6. Pritožnik ni bil uspešen niti pred Višjim sodiščem v Ljubljani niti pred vrhovnim sodiščem.

7. Vrhovno sodišče je v sodbi z dne 5. februarja 2019, s katero je zavrnilo pritožbo pritožnika, ugotovilo, da je prvostopenjsko sodišče obravnavalo tako objektivne znake kaznivega dejanja kot tudi okoliščine, ki kažejo, da je pritožnik vedel, da je denar nezakonitega izvora, in je to nameraval prikriti tako, da je razpolagal z njim. Pritožnikov subjektivni odnos do prikrivanja izvora denarja je bil razviden iz zaključkov, navedenih v izreku sodbe. Vrhovno sodišče je ponovilo, da subjektivnega odnosa storilca ni treba opisati v izreku sodbe, ki mora vsebovati le objektivne dejanske okoliščine, iz katerih je mogoče sklepati o subjektivnem odnosu. V obravnavani zadevi je bil subjektivni odnos pritožnika – tj. da je hotel prikriti izvor denarja ali se je vsaj strinjal s prikritjem izvora denarja – opisan v obrazložitvi sodbe, kar je vrhovno sodišče štelo za zadostno.

8. V naknadni ustavni pritožbi je pritožnik navedel iste očitke kot pred višjim sodiščem in vrhovnim sodiščem (glej 5. odstavek zgoraj).

9. Ustavno sodišče je 30. maja 2022 razglasilo ustavno pritožbo pritožnika za nesprejemljivo. Ustavno sodišče je ob upoštevanju konteksta izjave predsednice senata (glej 2. odstavek zgoraj) menilo, da izjava ni mogla vplivati na videz nepristranskosti sodišča. Potrdilo je tudi, da 252. člen Kazenskega zakonika dopušča razlago, da je kaznivo dejanje pranja denarja mogoče storiti z direktnim ali eventualnim naklepom. Ugotovilo je, da je razvoj sodne prakse, v skladu s katero je mogoče kazensko odgovornost za pranje denarja ugotoviti tudi v primeru eventualnega naklepa, skladen z vsebino zadevnega kaznivega dejanja, kar bi pritožnik lahko razumno predvidel.

10. Pritožnik se je pred Sodiščem pritožil, da je bila z izjavo ministra za pravosodje kršena njegova pravica do domneve nedolžnosti po drugem odstavku 6. člena konvencije in njegova pravica do poštenega sojenja pred nepristranskim sodiščem po prvem odstavku 6. člena. Pritožil se je tudi, da je bila njegova pravica do poštenega sojenja dodatno kršena z izjavo predsednice senata in izrekom kazni. Nazadnje se je v skladu s 6. in 7. členom konvencije pritožil glede dejstev, ki so jih ugotovila domača sodišča, in glede njihove razlage domače zakonodaje.

PRESOJA SODIŠČA

A. Domneva nedolžnosti in nepristransko sodišče

11. Upoštevana načela v zvezi s pravico do domneve nedolžnosti po drugem odstavku 6. člena konvencije in pravico do poštenega sojenja po prvem odstavku 6. člena konvencije so bila nedavno povzeta v zadevi *Gorše proti Sloveniji* (št. 47186/21, §§ 49–52, 6. marec 2025).

12. Sodišče uvodoma ugotavlja, da pritožnik pred nobenim od domačih sodišč ni nikoli podal očitkov v zvezi z izjavo ministra za pravosodje (glej 4. odstavek zgoraj), temveč je to prvič storil šele pred Sodiščem. To lahko odpre vprašanje, ali je pritožnik izčrpal domača pravna sredstva. Hkrati pa je te očitke podal g. Bavčar, eden od njegovih soobtožencev v postopku, in domača sodišča so jih obširno proučila (glej *Bavčar*, navedeno zgoraj, §§ 35–61).

13. Kakor koli že, tudi ob predpostavki, da so bila domača pravna sredstva ustrezno izčrpana, Sodišče meni, da je treba obravnavano zadevo v več pomembnih vidikih razlikovati od zadeve *Bavčar* (navedena zgoraj).

14. Najprej, Sodišče je v zadevi *Bavčar* ugotovilo kršitev drugega odstavka 6. člena konvencije zaradi »kumulativnega učinka izjav ministra za pravosodje in ... predsednika vlade« v zvezi z g. Bavčarjem (prav tam, § 122). Sodišče je menilo, da je bila izjava predsednika vlade v tej zadevi, ki se je nanašala izključno na g. Bavčarja, pravzaprav izjava o dvomu glede njegove nedolžnosti (prav tam).

15. Sodišče ugotavlja, da se je pritožnik, drugače kot g. Bavčar, ki se je skliceval tudi na izjave predsednika vlade, ki so se nanašale izključno nanj, skliceval izključno na izjave ministra za pravosodje in trdil, da so že same te izjave kršile domnevo njegove nedolžnosti. V zvezi s tem Sodišče ne more prezreti celotnega konteksta izjave ministra, ki je bila podana v intervjuju v zvezi z domnevno problematičnimi zdravniškimi mnenji in sistemom, ki omogoča odlog izvršitve zaporne kazni, pri čemer se nič od tega ni nanašalo na pritožnika v obravnavani zadevi. Prav tako ne more prezreti izjav voditelja oddaje in ministra za pravosodje, ki sta pojasnila, da nobeden od njiju ni pozival k obsodbi v tej zadevi (glej 4. odstavek zgoraj). Sodišče ugotavlja tudi, da se je izjava ministra nanašala na postopek pred pritožbenim sodiščem (glej 4. odstavek zgoraj). Po domači zakonodaji je imelo to sodišče možnost, da zadevo vrne prvostopenjskemu sodišču, potrdi prvostopenjsko obsodbo ali jo spremeni (glej *Bavčar*, navedeno zgoraj, §§ 65 in 117).

16. Glede na navedeno Sodišče ugotavlja, da izpodbijane izjave, ki je bila podana v zgoraj navedenem kontekstu ter se nanaša izključno in posebej na drugega soobtoženca v postopku, ni mogoče razlagati kot navedbo, da bi moral biti pritožnik obsojen. Zato ministrova izpodbijana izjava ni mogla kršiti domneve nedolžnosti pritožnika, niti je ni mogoče *a fortiori* razlagati, da je ogrozila neodvisnost in nepristranskost pritožbenega sodišča kot celote.

17. Glede očitkov pritožnika v zvezi z izjavo predsednice senata (glej 2. odstavek zgoraj) in izrekom kazni Sodišče ugotavlja, da njegovi pomisleki v zvezi s pomanjkanjem nepristranskosti sodnice niso objektivno utemeljeni. Po mnenju Sodišča je predsednica senata le seznanila odvetnika pritožnika z ustreznimi pravnimi sredstvi, ki jih je mogoče uporabiti, če se ne strinja s končnim izidom zadeve, in v izjavah sodnice ni bilo ničesar, kar bi kazalo na kakršno koli pristranskost do pritožnika. Glede domnevne pristranskosti pri izreku kazni Sodišče ugotavlja, da je bila pritožniku izrečena kazen v predpisanem obsegu in da je bila sama odločba dobro utemeljena in ni kazala na pristranskost.

18. Sodišče zato ugotavlja, da so ti očitki očitno neutemeljeni, in jih zavrača v skladu s točko a tretjega odstavka in četrtim odstavkom 35. člena konvencije.

B. Druge zatrjevane kršitve konvencije

19. Pritožnik je na podlagi 6. in 7. člena konvencije izpodbijal tudi dejstva, ki so jih ugotovila domača sodišča, in njihovo razlago domače zakonodaje glede znakov kaznivega dejanja, za katero je bil obsojen.

20. Sodišče znova poudarja, da so njegova pooblastila omejena na preverjanje, ali države pogodbenice spoštujejo obveznosti na področju človekovih pravic, ki so jih prevzele ob pristopu h konvenciji in njenim protokolom. Poleg tega mora Sodišče v odsotnosti pooblastil glede neposrednega poseganja v pravne sisteme držav pogodbenic spoštovati avtonomijo teh pravnih sistemov. To pomeni, da med njegove naloge ne spada ukvarjanje z napakami v ugotavljanju dejanskega stanja ali pri razlagi prava, ki naj bi jih zagrešila nacionalna sodišča, razen in kolikor take napake kršijo pravice in svoboščine, ki jih zagotavlja konvencija (glej, na primer, *De Tommaso proti Italiji* [VS], št. 43395/09, § 170, 23. februar 2017).

21. Sodišče ugotavlja, da so bila nekatera vprašanja, ki jih je zdaj postavil pritožnik v zvezi s svojo obsodbo za pranje denarja z eventualnim naklepom, že obravnavana v zadevi *Bavčar* (navedeni zgoraj, §§ 128-58), v kateri Sodišče ni ugotovilo kršitve 7. člena konvencije. Sodišče ne vidi razloga, da bi v obravnavani zadevi odstopilo od tega zaključka. Glede preostalih očitkov pritožnika v zvezi z razlago domače zakonodaje glede drugih znakov kaznivega dejanja Sodišče ugotavlja, da v sodbah domačih sodišč ni znakov protislovja, nerazumnosti ali samovoljnosti (glej *Perlala proti Grčiji*, št. 17721/04, § 25, 22. februar 2007).

22. Nazadnje, kar zadeva očitek pritožnika glede ugotavljanja dejstev, Sodišče znova poudarja, da ne sme delovati kot sodišče četrte stopnje, ki bi postavljalo pod vprašaj izid sojenja ali presojo dejstva in dokaze ali zadostnost slednjih za utemeljitev obsodbe (glej *Khan proti Združenemu kraljestvu*, št. 35394/97, § 34, ESČP 2000-V).

SUŠINSKI proti SLOVENIJI, SKLEP

23. Sodišče zato ugotavlja, da so ti očitki očitno neutemeljeni, in jih zavrača v skladu s točko a tretjega odstavka in četrtem odstavkom 35. člena konvencije.

Iz teh razlogov Sodišče soglasno

*razglaš*a pritožbo za nedopustno.

Sestavljeno v angleškem jeziku in poslano v pisni obliki
11. decembra 2025.

Olga Chernishova
namestnica sodnega tajnika oddelka

Lətif Hüseyinov
predsednik